

KIEZELSTEENTJE

Miekes lang gekoesterde wens ging in 2015 in vervulling: hoe geploeter veranderde in gemak!

Leg een idee in de week. Omring het met zorg, wees geduldig. Op een dag is het zomaar rijp. Mijn ideaal? Een pomp of een buitenkraan bij mijn hut 'Kikut'!

Al meer dan tien jaar haal ik mijn drinkwater te voet of met de slee in het centrale *vannhus* (waterhuis). Dat ligt op circa 300 m van mijn hut. Bergje op, bergje af en dan weer op en ik ben bij het *vannhus* met elektrisch aangedreven pomp. In de winter is het wat meer geploeter... Mijn tankjes waren aanvankelijk 10 liter, maar gezien het stijgen der jaren ben ik

geminderd: een handzaam 5 liter tankje is nu de norm. In mijn eentje gebruik ik gemiddeld 20 liter water per week.

Na zo'n kleine twee jaar pappen en nathouden is het zover: mijn huisbaas gaat actie ondernemen en een waterboorfirma benaderen. Bij veel van de omliggende hutten zijn die firma's de laatste jaren met succes langs geweest. Er zitten hier wateraders diep onder de *fjell*. Diep betekent zo'n honderd meter. Er komt per kerende post een voorlopige offerte. Die valt mee. Zomer 2015 gaat er naar water geboord worden bij mijn hut.

Ik vertrek voor een paar maanden naar Nederland en laat het boorproject met gemengde gevoelens achter mij. Gemengde gevoelens? Ja, bij mijn burens heb ik gezien wat een enorme troep aan vermalen rotssmurrie te voorschijn komt. Op die 'bagger' groeit absoluut niets meer. Het blijft zichzelf: donkergrijze prut.

Samen met een vriendin keer ik per auto terug naar mijn hut. Hoe zal ik alles aantreffen? Ik ontwaar geen enkel verschil met toen ik vertrok... Behalve dat de sneeuw gesmolten is en de berken nu groen kleuren. Dat schiet niet op. De zomer is echter nog niet voorbij, moed houden dus!

Wat ik niet kon bevroeden was, dat die zomer zich uitrekte tot 25 november(!).

Na een stijgende curve e-mails en telefoontjes van mijn huisbaas rijden de boorlieden tenslotte voor in oktober. Zij zoeken een geschikte plek uit en drijven hun boor de grond in op hoop van waterzegen. Op 82 meter diepte is het raak. De waterbuis volgt. Met een fel gele kunststofdeksel sluiten zij de bovenzijde van de pijp met een doorsnede van 16 cm af. Het water moet rusten.

Een paar weken later hoor ik wat gerommel voor mijn veranda. De waterboormannen zijn teruggekeerd! De gele deksel is er al af. Om beurten kijken zij in de diepte. Ik kom er bij staan.

Eén van de mannen kijkt mij glimlachend aan en zegt: 'Let op!'. Hij zakt soepel op z'n hurken voor de buis. Opent zijn ene hand en toont mij een prachtig gepolijst kiezelsteentje. Hij tuurt naar beneden in de duisternis. Dan wipt hij tussen duim en wijsvinger het kiezelsteentje de buis in. Intussen telt hij langzaam: "Duizend-en-een, duizend-en-twee, duizend-en-drie...".

Op dát moment horen wij alle drie het verlossende 'ploep!'.

Het kiezelsteentje heeft de waterspiegel bereikt.

Met een brede grijns komt de gehurkte man overeind en zegt:
"Er *is* water. Het is bij je gebleven!"

Op 25 november stroomt het eerste bronwater uit mijn kraan. Ik kan mijn geluk niet op.

Mieke Veltman, Venabufjellet